

دکتر مجید تخت‌روانچی معاون وزیر خارجه و عضو تیم مذاکره کننده هسته‌ای در گفت‌وگو با خراسان عنوان کرد

تضمین‌های معاون ظریف

خیال مردم راحت باشد پس از بحث‌های کارشناسی لازم تعهد را پذیرفتیم

هادی محمدی

بیش از یک دهه از ویژه شدن پرونده هسته‌ای کشورمان می‌گذرد و تاکنون ۴ تیم مذاکره کننده به ریاست حسن روحانی، علی لاریجانی، سعید جلیلی و اخیراً محمد جواد ظریف انجام مذاکرات هسته‌ای را با راهبری شورای عالی امنیت ملی انجام داده‌اند. در این میان می‌توان از توافق ژنو در سوم آذرماه سال ۹۲، به عنوان یکی از نقاط عطف در فراز و نشیب‌های مذاکرات هسته‌ای یاد کرد که در زمان دولت روحانی که از همان ابتدا با هماهنگی با مقامات عالی‌رتبه نظام، مذاکرات هسته‌ای را به وزارت خارجه و دکتر ظریف سپرده بود، به وقوع پیوست. از زمان آغاز مذاکرات با حضور تیم جدید، چهره‌ای جدید نیز در قاب تصاویر این رخداد مهم سیاست خارجی دیده شد. مردی که از او با نام دکتر مجید تخت‌روانچی نام برده می‌شود هم‌اکنون معاون اروپا و آمریکای وزارت خارجه بوده و در کنار ظریف و عراقچی از اعضای ارشد تیم مذاکره کننده به حساب می‌آید. وی کمتر به مصاحبه تن‌می‌دهد اما در پیگیری‌های مستمر روزنامه خراسان توانستیم او را پای میز گفتگویی بکشانیم تا کمی از ناگفته‌های مذاکرات ژنو و بین‌وهم‌چنین ابهامات و انتقادات مربوط به توافق ژنو یا همان اقدام مشترک برای ما بگوید. این دیپلمات با تجربه ۵۵ ساله که خود از همکاران قدیمی ظریف در نیویورک در دوران پیش از خانه نشینی ظریف است، با احتیاط از آینده سخن می‌گوید و هوشیاری، چشمان باز و ندانستن خوشبینی بیش از حد را در راه پیش رو تا توافق نهایی، از نیازهای اصلی کار می‌داند. پاسخ‌های دقیقی به برخی ایرادات مطرح شده از سوی منتقدان توافق ژنو به ویژه درباره موضوع پرداختن به قطعنامه‌های شورای امنیت، محل یا محل‌های غنی‌سازی، موشک‌های بالستیک ایران، اجرای پروتکل الحاقی و... می‌پردازد و به وضوح تأکید می‌کند که «این اشتباه است که فکر کنیم با این مذاکرات مسائل ما با آمریکا حل می‌شود یا از طریق حل مسائل با آمریکا همه مشکلات ما حل می‌گردد. ما باید خودمان را برای بدترین حالت آماده کنیم. در عین حال که دیپلمات باید خوشبین باشد، باید خودش را برای همه انتخاب‌ها نیز آماده سازد.»

جناب آقای تخت‌روانچی یکی از مواردی که در استدلال‌های موافقان توافق ژنو به عنوان یک دفاع قاطع از این توافق به چشم می‌خورد این است که اگر ایران و ۵+۱ به توافق نمی‌رسیدند سکان هدایت دیپلماسی با ایران به دست تندروها به ویژه نتانیاهو و کنگره آمریکا می‌افتاد و در همین زمینه معتقدند که حتی با این روند به طور اجتناب‌ناپذیری به سمت جنگ حرکت می‌کردیم چقدر این تحلیل را قبول دارید؟

دولت یازدهم از زمانی که روی کار آمد و حتی در زمانی که دکتر روحانی در مرحله تبلیغات بودند، یکی از مواردی که مطرح می‌کرد این بود که ما می‌خواهیم یک تعامل سازنده با دنیا داشته باشیم. یعنی از موضع برابر و با احترام متقابل و بدون اینکه در امور یکدیگر دخالت کنیم می‌خواهیم رابطه سازنده ای با دنیا ایجاد کنیم. در این میان طبیعتاً بحث هسته‌ای یک مسأله‌ای بود که با آن درگیر بودیم و در دستور کار دولت قرار داشت و هر دولتی که روی کار می‌آمد با این مسأله دست به گریبان بود. رویکرد ما در این زمینه این بود که با مسأله هسته‌ای طوری برخورد کنیم که نهایتاً به یک بازی برد برد برسیم یعنی برد ما در این تعریف شد که بتوانیم به حقوق خودمان از جمله حق غنی‌سازی در داخل ایران و استفاده صلح آمیز از انرژی هسته‌ای برسیم و آمادگی داشتیم نگرانی‌های طرف مقابل را هم رفع کنیم که نهایتاً یک بازی برد برد را طراحی می‌کرد. از طرف دیگر یک واقعیتی وجود دارد که بالاخره در دنیا برخی